

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **Mgr. L. V.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2019, sp. zn. S-JMK 52127/2019/OD/Kš, č. j. JMK 154905/2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 9. 2021, č. j. 33 A 85/2019-46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Hustopeče, odbor dopravy, uznal žalobce rozhodnutím ze dne 25. 3. 2019, č. j. MUH/18725/19/142, vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť jakožto provozovatel vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Vozidlu registrační značky X, jehož provozovatelem je žalobce, byla naměřena rychlost jízdy 65 km/h v obci. Tímto jednáním blíže neustanoveného řidiče byla porušena povinnost stanovená § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, což vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. téhož zákona. Městský úřad uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítl žalovaný výše nadepsaným rozhodnutím. Shledal, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně splňuje obsahové náležitosti, je zákonné i věcně správné. Shrnl obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. Uvedl, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti bylo spolehlivě prokázáno výstupní fotodokumentací z řádně ověřeného měřicího zařízení. Konstatoval, že prvostupňový správní orgán dostatečně prokázal přestupek žalobce. Uloženou pokutu shledal přiměřenou a odůvodněnou.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou, kterou krajský soud nyní napadeným rozsudkem zamítl jako nedůvodnou. Správní rozhodnutí nejsou

nepřezkoumatelná. Namítal-li žalobce nevypořádání námitek týkajících se autenticity výstupní fotodokumentace, měl a mohl ve správním řízení či v žalobě uvést konkrétní důkazy zpochybňující autenticitu fotodokumentace, což však neučinil. Správní orgány v souladu s obsahem správního spisu zdůraznily, že zde nejsou žádné indicie ukazující na nesprávnost měření. Závěrem uvedl, že správní orgány na jednotlivé obecně formulované námitky reagovaly, zjistily skutkový stav bez důvodných pochybností, a nepřisvědčil tak námitkám žalobce.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl výše označený rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dál jen „s. ř. s.“). Navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatelem tvrzená nezákonnost napadeného rozsudku spočívá v nesprávném posouzení právní otázky. Nedostatek důvodů napadeného rozsudku zakládá jeho nepřezkoumatelnost. Konečně správní orgány zatížily řízení vadou, když vycházely ze skutkových zjištění, která nemají oporu ve spisech nebo s ním jsou v rozporu.

[6] Závěry správních orgánů a jejich skutková zjištění nevyplývají z obsahu správního spisu. Namátkou stěžovatel uvedl, že správní orgány vychází v odůvodnění svých rozhodnutí z premisy správního nastavení rychloměru, pro takové tvrzení však neobsahuje správní spis žádné podklady. Správní orgány taktéž v rámci dokazování odkázaly na oznámení o přestupku a záznam o přestupku, které bez dalšího není možné považovat za důkazní prostředky.

[7] Prvostupňový správní orgán uvedl k námitce stěžovatele týkající se původu a autenticity fotodokumentace, že jde pouze o hypotetické a nepodložené tvrzení stěžovatele, podle krajského soudu se tak k této námitce výslovně vyjádřil. Takový závěr ovšem stěžovatel odmítá. Ve spise založená fotografie a u ní vyskytnuvší se text, identifikující dané měřicí zařízení – rychloměr, nejsou autentickými výstupy z předmětného rychloměru.

[8] Není jasné, zda byl rychloměr řádně nastaven, respektive že byl nastaven proškolenou osobu podle návodu k obsluze, ani kdy se tak stalo. Současně ve spise není založeno žádné osvědčení prokazující proškolení osoby ke správnému nastavení rychloměru. Tedy ani stěžovatelem vznesená námitka (ne)prokázání správného nastavení rychloměru nebyla dostatečně vypořádána.

[9] Stěžovatel poukázal na odlišné rozhodování stejného samosoudce v obdobné věci (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2022, č. j. 33 A 16/2021-44). Stěžovatel vznesl podezření, že se krajský soud náležitě neseznámil s obsahem žaloby, ačkoliv stěžovatel zjednodušeně řečeno zpochybňoval a zpochybňuje v podstatě vše a jeho námitky jsou širší. Není úkolem krajského soudu legitimizovat postupy správních orgánů, ale dohlížet na zákonnost postupu správních orgánů včetně jejich rozhodnutí. V opačném případě se kvalita práce správních orgánů nezlepší.

pokračování

[10] Žalovaný ve vyjádření označil kasační stížnost za nedůvodnou a plně odkázal na odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, svého rozhodnutí, své vyjádření k žalobě a napadený rozsudek. Uzavřel, že navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel sám je advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.).

[12] Nejvyšší správní soud se dále zabýval přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Jedná se totiž o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (§ 31 odst. 2 s. ř. s.).

[13] Nejvyšší správní soud nepřijatelnost podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem přesah vlastních zájmů stěžovatele. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou NSS; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[14] V projednávané věci stěžovatel přijatelnost své kasační stížnosti nijak nevymezil. Nejvyšší správní soud ovšem shledal, že kasační stížnost je nepřijatelná, protože není naplněn žádný z případů přijatelnosti vymezených výše.

[15] Stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí i napadeného rozsudku krajského soudu.

[16] Ke konkrétnímu obsahu pojmu nepřezkoumatelnosti srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, nebo ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, č. 1795/2009 Sb. NSS. Konstatování nepřezkoumatelnosti by mělo být vyhrazeno opravdu výjimečným případům, kdy není z odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec patrné hodnocení podstatných důvodů či skutečností (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, odst. [29]).

[17] Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016-48, uvedl, že není povinností správních orgánů reagovat na každou dílčí námitku účastníka řízení, ale této povinnosti dostojí, pokud se vypořádají s obsahem a smyslem uplatněné argumentace. Stejně tak uvedl, že: „*povinnost posoudit všechny žalobní námítky neznamená, že je krajský soud povinen reagovat na každou jednotlivou dílčí argumentaci, a tu stejně obsáhle vyvrátit. Jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace...*“, čemuž krajský soud v projednávané věci dostal. Se zde uvedeným pak velmi úzce souvisí, že míra

precizace žalobních bodů předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, bod 32., nověji např. rozsudky NSS ze dne 22. 12. 2021, č. j. 8 As 201/2019-80, odst. [17], nebo ze dne 27. 1. 2022, č. j. 9 Afs 268/2019-86, odst. [14]). Uvedené platí obdobně v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel však své námitky neprecizuje. Pokud tedy stěžovatel formuluje své námitky obecně a uvádí je pouze příkladmo, není na místě přepjatý formalismus vůči odůvodnění napadeného rozsudku a rozhodnutím správních orgánů.

[18] V projednávané věci Nejvyšší správní soud nezjistil, že by napadená rozhodnutí byla nepřezkoumatelná. Rozhodnutí správních orgánů i napadený rozsudek odpovídají obecným požadavkům přezkoumatelného rozhodnutí formulovaným ve výše citované judikatuře. Správní orgány i krajský soud ve svých rozhodnutích řádně a srozumitelně vyložily důvody svých rozhodnutí a z jejich odůvodnění je zřejmé, jakými úvahami se při rozhodování řídily.

[19] Stěžovatel dále namítá, že stejný samosoudce rozhoduje obdobné věci odlišným způsobem. K tomuto Nejvyšší správní soud uvádí, že soud je povinen vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).

[20] Je třeba připomenout, že je to především krajský soud, který je oproti Nejvyššímu správnímu soudu povolán zhodnotit napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Zásah ze strany Nejvyššího správního soudu je v tomto ohledu výjimečný a omezuje se zpravidla na vady řízení a dokazování ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudky NSS ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 As 256/2016-79, odst. [21], ze dne 13. 5. 2020, č. j. 6 Afs 7/2020-52, odst. [23], ze dne 8. 6. 2022, č. j. 10 Ads 198/2021-43, odst. [11], či usnesení NSS ze dne 31. 8. 2022, č. j. 8 Ads 288/2021-41, odst. [21]). Nejvyšší správní soud má tedy v řízení o kasační stížnosti zasahovat do hodnocení skutkových otázek, které provedl krajský soud, pouze tehdy, bylo-li řízení před krajským soudem zatíženo vadou. Tak tomu však v nyní projednávané věci nebylo.

[21] Nad to stěžovatel v kasační stížnosti poukázal na rozhodnutí stejného samosoudce v obdobné věci stěžovatele a tvrdil, že na rozdíl od nyní souzené věci krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil. Rozsudek ze dne 24. 10. 2022, č. j. 33 A 16/2021-44, však žalobu jako nedůvodnou zamítl. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl výše, podstatný pro nyní souzenou věc je skutkový a právní stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Odkaz stěžovatele na zde uvedený rozsudek krajského soudu není pro nyní souzenou věc přílehlavý. Námitka obdobnosti proto v této věci neobstojí.

[22] Neobstojí ani námitka ohledně krajským soudem nepřiléhavě zvolené argumentace rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56. V tomto rozsudku zdejší soud uvedl, že: „*oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován*“. Stěžovatel sice, jak ostatně sám uvedl v kasační stížnosti, zpochybnil vše, avšak nevzněl žádnou konkrétní námitku, která by důvodně zpochybnila kterýkoliv z citovaných důkazů.

pokračování

[23] Z výše uvedených podkladů stěžovatel zpochybňuje pouze autenticitu výstupní fotodokumentace z rychloměru, aniž by uvedl nějaké konkrétní indicie, které by poukazovaly na nestandardní způsob jejího pořízení. Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 192/2017-39, odst. [14], uvedl, že: „*měření rychlosti v rozporu s návodem k obsluze příslušného rychloměru může mít vliv na zákonnost o rozhodnutí o přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti (srov. Rozsudek NSS ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011-51). Ke zpochybnění výsledku měření však musí existovat konkrétní skutkové důvody vyvolávající rozumnou pochybnost o bezvadnosti výsledku měření (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014-50)*“. V tomto případě však žádné skutkové důvody nejsou a nebyly, ani tyto stěžovatel v řízení před správními orgány a krajským soudem netvrdil.

[24] Nejvyšší správní soud již dříve stanovil esenciální požadavky pro správné použití radarů. Ve svém rozsudku č. j. 4 As 192/2017-39 odst. [13] uvedl, že: „*podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je při dokazování přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti klíčové, že důkaz o rychlosti vozidla byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2011, č. j. 1 As 42/2011-115)*“.

[25] Ve vztahu k měřicím zařízením pak bylo opakovaně judikováno, že není-li dodržen návod k obsluze, rychlost vozidla měřicím zařízením zaznamenaná vůbec není (viz např. rozsudek NSS ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012-27). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51, pak vyplývá, že pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřicí jednotka vyhodnotila proces měření jako správný (obdobně srov. rozsudky NSS ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 40/2017-32, ze dne 26. 2. 2021, č. j. 4 As 283/2020-21, či ze dne 2. 3. 2022, č. j. 6 As 9/2021-36).

[26] V nyní souzené věci však stěžovatel netvrdil žádné konkrétní skutkové důvody nasvědčující tomu, že výstupní fotodokumentace z rychloměru není autentická. Nad to pořídil předmětný rychloměr fotodokumentaci i s uvedením rychlosti, přičemž rychloměr byl platně ověřen podle zákona o metrologii (vše založené na č. l. 1-6 spisu správního orgánu I. stupně). Námitka stěžovatele zpochybňující autentičnost výstupní fotodokumentace tedy není důvodná.

[27] V přestupkovém řízení je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán opatřuje potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, z úřední povinnosti zjišťuje všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch obviněného, jakož i provádí důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán hodnotí důkazy podle své úvahy; každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemné souvislosti.

[28] Správní orgány v projednávané věci vycházely při rozhodování o přestupku podle námítky stěžovatele z informací, které nejsou obsaženy ve spise. V přestupkovém řízení žalovaný vycházel z přestupkového spisu Městského úřadu Hustopeče, a to zejména z následujících podkladů: (1) oznámení přestupku Městské policie Hustopeče ze dne 9. 10. 2018, sp. zn. mp/ 6213/17/431, (2) záznamu z měřicího zařízení Ramer 10T, výrobní číslo 15/0183, (3) ověřovacího listu č. 141/18 ze dne 13. 6. 2018 vystaveného pro silniční radarový rychloměr RAMER 10T, platnost ověření byla stanovena do 12. 6. 2019, (4) výpisu

z evidenční karty stěžovatele ze dne 5. 2. 2019, (5) protokolu o provedeném dokazování mimo ústní jednání ze dne 12. 3. 2019.

[29] Nejvyšší správní soud předznamenává, že v obdobné věci stěžovatele (rozsudek ze dne 14. 4. 2016, č. j. 10 As 67/2015-28), již vyslovil že: „*podklady, které správní orgány použily k zjištění skutkového stavu a prokázání stěžovatelovy viny, zpravidla postačují k vydání rozhodnutí, že se obviněný dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35)*“. Vzhledem ke skutečnosti, že se ve zde uvedené předchozí věci v řízení před správními orgány vycházelo ze stejných podkladů, muselo a musí být s ohledem na zde citovaný rozsudek stěžovateli zřejmé, že podklady použité pro zjištění skutkového stavu v nyní souzené věci jsou dostačující pro vydání rozhodnutí o přestupku stěžovatele.

[30] Pokud jde o kasační námitku, že oznámení přestupku není důkazním prostředkem, již v rozsudku ze 4. 4. 2019, č. j. 1 As 476/2018-32, odst. [13], Nejvyšší správní soud připomněl, že „*[v] případě přestupků spočívajících v překročení dovolené rychlosti povětšinou slouží jako podstatný důkaz o vině řidičů záznam z měřicího zařízení obsahující fotografii měřeného vozidla. Pro dokreslení situace správní orgány jako podpůrný podklad využívají úřední záznamy a oznámení o přestupku vyhotovené zasahujícími policisty. Obecně lze říci, že uvedená kombinace podkladů často poskytuje dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostál požadavkům § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (viz např. rozsudek NSS ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014-70)*“.

[31] Oznámení o přestupku umožňuje učinit správnímu orgánu přehled, na které skutkové okolnosti se má zaměřit, jde tedy o informační podklad využitelný v dalším průběhu správního řízení. Ostatně Nejvyšší správní soud připomíná, že: „*úřední záznam nebo oznámení o přestupku mohou být vždy použity jako důkazy, pokud slouží jako podklad pro rozhodnutí spolu s dalšími důkazy*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 5. 2023, č. j. 9 As 82/2021-33). Není možné tedy přisvědčit ani této námitce stěžovatele. V nyní souzené věci nebylo oznámení o přestupku jediným důkazem, a tedy mohlo spolu s dalšími posloužit jako podklad pro rozhodnutí o přestupku.

[32] Kasační stížnost se tudíž týká otázek, k nimž existuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu. Soud tuto judikaturu neshledává rozpornou, rovněž necítí potřebu se od ní odchýlit. Nedospěl ani k závěru, že by krajský soud uvedenou judikaturu nerespektoval nebo při posouzení věci jinak zásadním způsobem pochybil, což by mohlo negativně zasáhnout do hmotněprávního postavení stěžovatele.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Nejvyšší správní soud kasační stížnost ze shora uvedených důvodů odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[34] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu přiměřeně srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, odst. [51] a násl.). Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady

pokračování

v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2023

JUDr. Radan Malík
předseda senátu